

EEN SCHIP EN HEEL VEEL WATER

Gelukkig heb ik mijn vrienden bij me, denkt Dazyl. Anders zou ik me nu wel érg eenzaam voelen.

Hij zit op een tros touwen op het dek van zijn boot en knipt met zijn nagelschaartje zijn teennagels bij.

De lucht is nog blauwer dan de zee en de wind blaast maar flauwtjes in het zeil. De hitte hangt als een deken over het schip.

Twee weken varen ze al rond en nog altijd geen land in zicht.

Dazyl kijkt naar de aap Tata. Vorig jaar heeft hij hem in het Oerwoud der Zuchten gered uit een kooi van smokkelaars. Boeven die handeldreven in wilde dieren. Tata was toen vel over been en doodziek van heimwee naar de bomen. Dazyl had hem verzorgd tot hij weer was opgeknapt. En toen wilde Tata bij hem blijven.

‘Wordt de zon nooit ziek?’ zeurt Tata. Hij slingert slapjes heen en weer op een touwladder. Het zweet kriebelt in zijn vacht, hij heeft zich al suf gekrabd. Kwaad slaat hij naar een duikende meeuw.

‘Hela hela! Laat de vogels met rust, ze zijn familie van mij!’ roept Poli de pelikaan. Uit verveling is hij al wel twintig keer de zee in gedoken.

Goeie ouwe Poli, denkt Dazyl. Een eeuwige mopperkont, maar wel met een hart van goud. Maanden geleden was hij in de buurt van het Vlindereiland uit de lucht komen vallen. Letterlijk. Hij vloog toen verliefd achter een vrouwtjespelikaan aan. Zo verliefd dat hij duizelig zijn ogen sloot en tegen de mast van Dazyls boot knalde. Hij stortte neer op het dek, met een gebroken vleugel. Dazyl had de vleugel gespalkt en Poli verzorgd tot hij genezen was. 'Ik blijf liever bij jou dan nog eens verliefd te worden', had Poli gezegd.

'Wanneer gebeurt er nog eens iets?' zucht Otto de zeeotter. Hij dobbert rond in een grote waterton om af te koelen.

Dazyl had hem voor de Duivelskust zien spartelen, helemaal verstrikt in een achtergelaten visnet. Zonder Dazyl had hij het nooit gered. Roofvissen hadden hem aangevallen en flink toegetakeld omdat hij zich niet kon verdedigen. Wekenlang hadden Dazyl, Tata en Poli hem verzorgd, tot alle wonden waren genezen. Poli had voor hem elke dag vissen in zijn keelzak verzameld, Tata had hem die gevoerd, visje per visje.

'Dit is pas ware vriendschap', had Otto gezegd. 'Ik ga niet meer terug naar mijn familie, die bende ruziemakers.'

Dazyl zucht. Drie vrienden, maar geen ouders,

denkt hij. Hij staart voor zich uit en denkt aan zijn papa en mama. En aan de visser met de rode muts. Die had hem uit een sloep opgevist, vlak na een storm. De man was ook naar papa en mama gaan zoeken, maar had ze niet gevonden. Dazyl had dagen gehuild. Hij was bij de visser blijven wonen. Omdat hij altijd zo droevig naar de zee keek, had de visser een schip voor hem gebouwd. ‘Nu ga ik de wereld rondreizen’, had Dazyl gezegd. ‘En misschien kom ik dan wel ergens papa en mama tegen.’ Zo was Dazyl ontdekkingsreiziger geworden, helemaal in zijn eentje.

Hij was al in het land van de Krokomanen geweest en in de vallei van de Dwaze Moeders. Hij was al op bezoek geweest bij het Bleke Meisje van het Zwerfbos en bij de Regenhond. Onderweg had hij gelukkig drie vrienden gevonden.

Dazyl zucht.

Tata krabt.

Poli schudt de druppels uit zijn veren.

Otto spettert even in de ton.

Het schip drijft al dagen met een slakkengang over de golven. De zon hangt als een gebakken ei in de lucht en ze voelen zich allemaal lusteloos.

‘We vervelen ons’, zeurt Tata. ‘Dazyl, wil je ons nog eens een van je avonturen vertellen? Anders word ik zo suf dat ik van de touwladder tuimel. Bonk! op het dek. Gebroken nek. Niet leuk.’

Dazyl denkt na.

‘Heb ik jullie al verteld over de jongen met maar één oog?’ vraagt hij.

‘Ja’, zegt Poli.

‘En over de verboden kamer met de Verschrikkelijke Dwerg?’

‘Ja’, zegt Otto.

‘Of hoe ik een prinses redde die in haar eigen tranen dreigde te verdrinken?’

‘Ja’, zegt Tata.

‘En over de treurwilg?’

‘Nee!’ roepen de drie vrienden tegelijk en ze komen snel bij Dazyl zitten.

‘Goed, luister’, zegt Dazyl.

HET VERHAAL VAN DE VROLIJKE TREURWILG

‘Voor ik jullie kende, kwam ik op een dag bij het kleine Eiland van het Vergeten Stamhoofd’, begon Dazyl. ‘Ik had net vers drinkwater nodig en dus was ik blij met dat eiland. Ik zeilde een eindje een rivier op. Ik vond het wel vreemd dat het er zo doodstil was. Nergens hoorde ik ook maar één vogel zingen of een kind lachen of een muis piepen.

Opeens zag ik op de oever een grote wilg staan. Het waaide nogal en zijn takken maakten een raar geluid. Het leek wel of hij zuchtte en kreunde. Ik ging aan land.

“Je lijkt wel te huilen, heb je verdriet?” vroeg ik aan de wilg.

Hij kreunde nog luider en ik hoorde hem fluisteren: “Ik weet zelf niet waarom ik zo treurig ben. Ik mis iets, maar weet niet wát...”

Ik probeerde hem op te vrolijken. Ik zong een liedje voor hem, vertelde een grap, voerde een dansje op. Maar niets hielp, hij bleef maar kreunen en treuren.